

Конгрес
Українських
Націоналістів

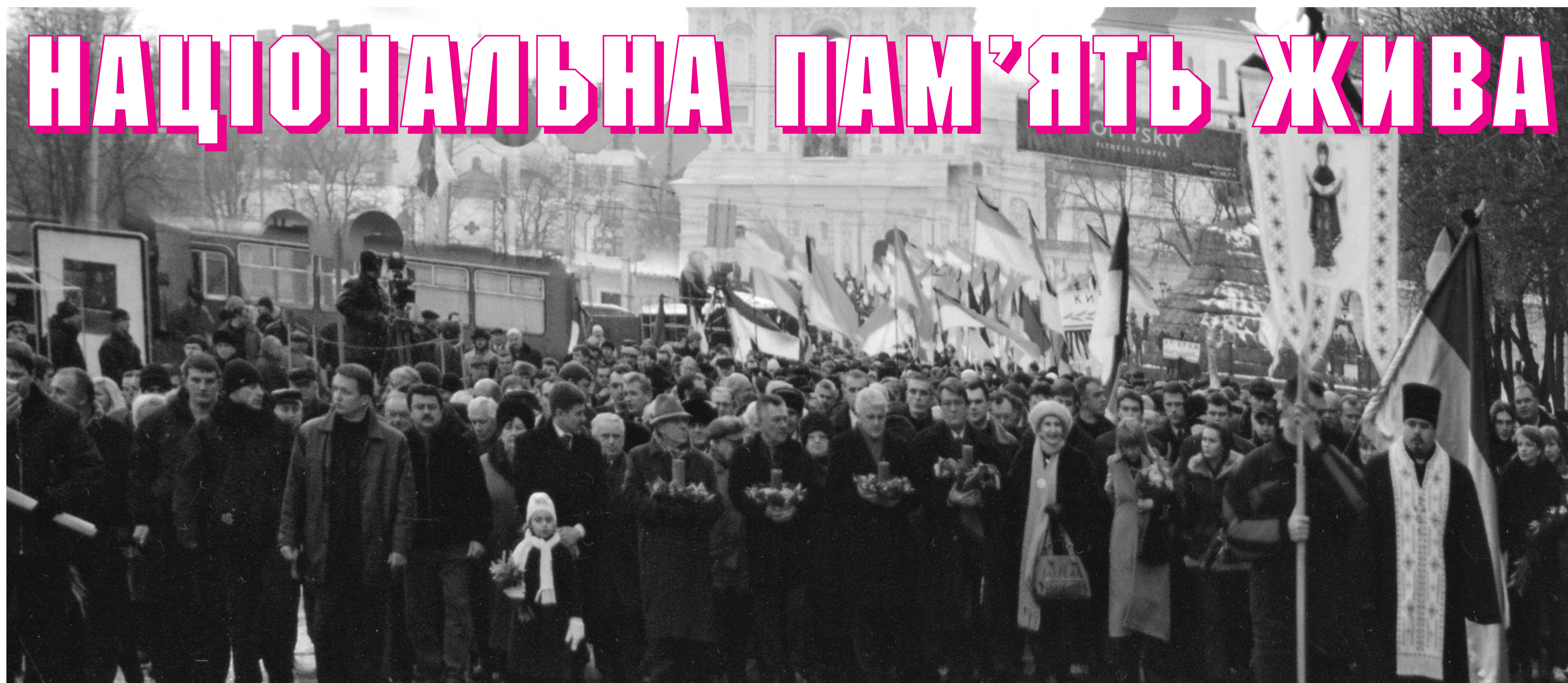
Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 листопада – 5 грудня 2005 року № 48 (108)

НАЦІОНАЛЬНА ПАМ'ЯТЬ ЖИВА

ЗГАДАЙМО ПОІМЕННО

І БЕЗВИННИХ ЖЕРТВ, І ЇХНІХ КАТІВ

Україна вшанувала пам'ять жертв Голодомору 1932–1933 років. Президент України Віктор Ющенко 25 листопада в Українському домі відкрив художньо-публіцистичну виставку «Розгойдані дзвони пам'яті», а 26 листопада взяв участь у висадженні калинового гаю на Дніпровських схилах у Києві. Калиновий гай саджали високопосадовці, їхні родини та всі охочі. Ростиме тут і калина, посаджена руками голови КУН Олексія Івченка.

Під час акції голова Конгресу в інтерв'ю журналістам наголосив: „Голодомор ранив кожну родину в Україні. Ми жили у Львівській області. Мама розповідала, як у нас рятували людей зі Східної України, бо тут було краще з хлібом, ще не було колгоспів, і люди допомагали один одному. Наша нація перейшла через страшне непоправне горе. Ми маємо робити сьогодні все для того, щоб весь світ знав про спрямований геноцид комуністичного режиму проти українського народу".

У другій половині дня Україною пройшла акція "Запали свічку". У Києві вона розпочалася скорботною ходою, у якій взяли участь Віктор Ющенко, керівники держави, серед яких голова Конгресу Олексій Івченко, народні депутати, представники дипломатичних місій, люди, які пережили голодомори.

Кількатисячна колона пройшла від Софіївського майдану до Михайлівського собору. Тут глава держави, кияни та гості столиці поклали вінки та ставили свічки до пам'ятника жертвам Голодомору, після чого почався жалобний молебень ієрархів християнських церков. Президент України в промові на Михайлівській площі оголосив Загальнонаціональну Хвилину мовчання. У пам'ять про жертви Голодомору було запалено 33 тисячі свічок, багатьох із загиблих згадали поіменно.

Свічі запалили всі ті, кому небайдуже минуле та майбутнє нашої країни.

СТРАШНА ПРАВДА ПРО ГОЛОДОМОР

РАДІОЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЮЩЕНКА

Шановні співвітчизники!
Дорога українська громадо!

Сьогодні, в цей скорботний день, я говоритиму про Голодомор 1932–1933 років. І разом з вами згадаю мільйони невинно убієнних тільки за те, що вони були українцями.

Цього тижня я підписав Указ про вшанування пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій. Сьогодні ми вперше на державному рівні відзначаємо трагічну дату і молимося за душі загиблих.

Україна довго не могла згадувати про Голодомор. Десятки років ми говорили про цю трагедію тільки пошепки, зі страхом і відчаєм. Нам тлумачили, що в Україні не було голоду, а був неврожай. Нас привчали, що це вигадка, і старанно приховували правду. Але в кожній українській родині – на Слобожанщині чи на Поліссі, в Криму чи Донбасі – знали, що то був голод.

Велика Ліна Костенко писала:

«Ой, ти ж роде мій, роде, родоньку?
Чом бур'ян пішов по городоньку?
Роботящий мій з діда-прадіда,
двір занедбаний,
Боже праведний».

Кожна сім'я на власній історії пережила трагедію 1932–1933 років. У моїй родині згадують діда Івана – сильного і працьовитого, – який не пережив страшної зими. У сім'ї моєї дружини щовесни поминають родичів, похованих у селі Зайцівці на Луганщині. У моїй рідній Хоружівці у 1932–1933 роках полягло 600 людей. Імена тільки 40 з них змогли встановити, інші покояться на сільському цвинтарі під безіменними хрестами, бо смерть косила цілими родинами і вулицями.

Кожного з нас з дитинства вчили святому ставленню до хліба. Моя бабуся Катерина збирала зі столу хлібні крихти й наказувала дітям доїдати все до скоринки. Такою є історична пам'ять народу, що пережив божевілля голоду.

Важко збагнути, що за геноцидом стояла політика. Страшно усвідомлювати, що цей експеримент задумувався заради одного – знищення свідомої української людини. А полігоном для експерименту було обрано село – колиску української нації.

Голодомор став одним з найжахливіших злочинів в історії людства. Рахунок загиблих йшов на мільйони. Україна втратила чверть свого населення. Щохвилини вмирало 17 людей, щогодини – 1000, майже 25 тисяч – щодня. 11 тисяч сіл опустіли.

Це була справжня війна проти нації. Смерть не розрізняла своїх жертв ні за віком, ні за статтю.

Удар прийшовся на основу нашого духу – родину, віру в Бога і любов до землі. Матері божеволіли і їли своїх дітей, люди проклинали небо і ниву. Радянський режим знав – тільки так можна було стерти національну пам'ять.

ВАЖЛИВО

◈ **Шириться міжнародне визнання Голодомору**
Конгрес США ще у 1988 р. визнав Голодомор 1932-33 рр. геноцидом проти українського народу. Пізніше такі ж рішення ухвалили парламенти Австралії, Канади, Аргентини. Минулого тижня до них приєдналася Литва. У 2003 р. ООН визнала Голодомор. До цієї декларації долучилися 63 країни.

◈ **Василь Стус - Герой України**
Президент України Віктор Ющенко своїм указом за незламність духу, жертовне служіння Україні і національній ідеї, високі гуманістичні ідеали творчості присвоїв звання Героя України поетові Василю Стусу (посмертно). За визначні заслуги перед Українським народом у розкритті світовій спільноті історичної правди про Голодомор в Україні орденом князя Ярослава Мудрого II ступеня нагороджено Джеймса Мейса – історика-дослідника, громадського діяча, громадянина США (посмертно). Державними нагородами України також відзначено велику групу колишніх політичних в'язнів і репресованих та дослідників голодоморів в Україні.

◈ **У Києві спалили греко-католицьку церкву Воскресіння Христового**
Церква згоріла повністю. Що це не випадок, а підпал – сумніву не мають ні пожежники, ні міліція. Біля місця події знайдено випатрану сумку одного з монахів, Євангеліє і лом. На попелищі не знайдено слідів металевого церковного посуду, який згоріти не міг. Доля унікальних дерев'яних ікон, подарованих Гузаром, невідома.
В історії України пригадується тільки два періоди, коли паплюжили і нищили українські церкви - нашестя Батия та прихід комуністів.

◈ **Індуси заплатили за контрольний пакет "Криворіжсталі"**
Компанія Mittal Steel Germany GMBH 25 листопада переказала всю суму в розмірі 24 млрд 200 млн грн. за 93,02% пакету акцій ВАТ «Криворіжсталь».

◈ **КУН має кандидатів на мера Львова**
Голова обласної організації Конгресу Михайло Вовк повідомив, що сьогодні як можливі претенденти на міського голову від партії розглядаються колишній міський голова Львова Василь Шпіцер та голова міської організації КУН, начальник обласного управління земельних ресурсів Микола Пшеволоцький.

◈ **Грузія йде на захід**
Парламент Грузії одноголосно вирішив розглянути питання про доцільність подальшого перебування держави в СНД.

◈ **До Верховного Суду передано справу про вбивство Гонгадзе**
Генеральною прокуратурою направлено до Верховного Суду для визначення підсудності кримінальну справу за звинуваченням трьох осіб у вчиненні злочинів, передбачених ч. 3 ст. 166 (перевищення влади або посадових повноважень) та п. «і» ст. 93 (умисне вбивство, вчинене за попереднім зговором групою осіб або організованою групою) Кримінального кодексу України в редакції 1960 року, яку виділено із кримінальної справи про вбивство журналіста Георгія Гонгадзе.

◈ **Сенат США скасував поправку Джексона-Веника для України**
Сенат США одноголосно проголосував за скасування сумновідомої поправки Джексона-Віника, якою обмежувався перелік товарів та послуг, якими можуть обмінюватися Україна та США. Скасування цієї поправки фактично запроваджує режим вільної торгівлі між нашими країнами.

◈ **Україна не погодиться на підвищення ціни за туркменський газ**
Про це заявив голова НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко. Спробу Туркменистану підвищити ціну на блакитне паливо з 44 до 66 доларів за тисячу кубометрів він назвав спробою змінити умови вже підписаного контракту в односторонньому порядку.

◈ **Грузія відсвяткувала другу річницю "революції троянд"**
У Тбілісі на свято приїхав Президент України. Його супроводжував Віталій Кличко.

◈ **26 листопада в Україні стартувала передвиборна кампанія**
Вперше виборці обиратимуть нардепів за пропорційною системою. Втім про це, за даними центру Разумкова, знає лише третина виборців. Стільки ж поки що не планують брати в них участі. І більше третини електорату впевнені, що вибори будуть найбруднішими за всю історію незалежної України.

◈ **Комуністи оприлюднили першу п'ятірку виборчого списку**
Стало відомо, що в першу п'ятірку увійдуть: сам П. Симоненко, віцеспікер парламенту А. Мартинюк, народні депутати теперішнього скликання К. Самойлик, І. Герасимов та О. Парубок.

◈ **НСНУ обрала президію**
Нова президія НСНУ тепер виглядає так: Єхануров, Безсмертний, Катеринчук, Мартиненко, Жебрівський, Безпалий, Васюник.

◈ **Москаль заправлятиме Слобожанщиною**
Віктор Ющенко підписав указ про призначення Геннадія Москаля головою Луганської ОДА.

◈ **На Львівщині кожній дитині-сироті відкриють рахунок у банку**
Сьогодні в регіоні нараховується майже 3 тисячі дітей без батьківської опіки. Гроші на особові рахунки дітям-сиротам перераховуватимуть за власним бажанням спонсори або ж прості галичани. За задумом, після досягнення повноліття, молода людина зможе використовувати депозити, а гроші стануть першим внеском на придбання житла.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ПЕРЕДПЛАТА–2006

Дорогі читачі!
Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в додатку до Каталогу видань України на 2006 рік – інформаційному листі №2. Наш індекс: 09715.

Передплатна ціна:
1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн.
Сподіваємося на солідарність і допомогу!

СТРАШНА ПРАВДА ПРО ГОЛОДОМОР

А який народ може жити без пам'яті? Це перекотиполе без коріння. Без роду, без племені. Без минулого і майбутнього. Таким народом легко маніпулювати, його легко зробити рабом.

Гіркі плоди свого безпам'ятства наше суспільство пожинає і сьогодні. Нонсенс – але смерть мільйонів закатованих і досі предмет дискусій: чи то був голод, чи то був неврожай? Чи був то злочин, чи недбальство?

Голодомор – чи не єдина трагедія такого масштабу, за яку ніхто не розкаявся, не вибачився і не поніс покарання.

Завдання політиків мого покоління – відстояти історичну пам'ять, зробити все, аби увесь світ визнав Голодомор геноцидом. Доки голодний мор залишатиметься білою плямою в історії, доти людство не побачить усього ланцюга геноцидів ХХ століття.

Сьогодні я згадую тих великих достойників, які першими привернули увагу людства до трагедії українського народу. Василь Барка, який у 1963 році у своїй книзі «Жовтий князь» вперше вжив слово голодомор, поет Борис Олійник, який першим вголос сказав про трагедію.

Цього тижня комісія державних нагород та геральдики при Президентові України прийняла рішення про відзнаку Джеймса Мейса – історика, який привернув увагу світу до Голодомору. Посмертно його буде відзначено орденом Ярослава Мудрого.

Конгрес США ще в 1988 році визнав Голодомор 1932-1933 років геноцидом проти українського народу. Пізніше такі ж рішення прийняли парламенти Австралії і Канади, Аргентини і Литви. У 2003 році Організація Об'єднаних Націй визнала Голодомор.

До цієї декларації долучилися 63 країни. Я доручаю Міністерству закордонних справ продовжити роботу серед країн–членів ООН. Ми разом повинні добитися міжнародного визнання геноциду.

В українському парламенті вперше слухання про Голодомор відбулися 2003 року. Й досі деякі політики соромляться визнати страшну правду, наполягають на версії неврожаю. Я закликаю всі політичні сили бути чесними: ми маємо говорити про Голодомор не тільки як про національну трагедію. Це був злочин проти українського народу, організоване знищення мільйонів людей.

Сьогодні ми зробили перший крок до того, аби цей день став днем жалоби для кожного українця. У Києві на Дніпрових кручах ми заклали калиновий гай, де будуть висаджені 10 тисяч дерев – у пам'ять про кожне постраждале українське село. В усіх церквах пройшли поминальні панахиди, а ввечері у вікнах наших осель загорілися мільйони свічок – в пам'ять за кожним загиблим. Вірю, цей трагічний день згуртував українську націю, змусив кожного з нас згадати нашу історію і замислитися над майбутнім.

Я даю доручення уряду провести конкурс проектів на створення пам'ятника жертвам голодоморів і політичних репресій. Міністерство культури повинно ініціювати конкурс на кращий сценарій фільму про Голодомор. Ми маємо створити Інститут пам'яті і відкрити Музей Голодомору.

Я звертаюся до кожного з вас – давайте разом збережемо кожну пам'ятку про ті страшні дні. З нами поряд живуть свідки трагедії. Запишіть історію своєї родини і села, розпитайте про Голодомор сусідів і друзів. Історією може бути тільки те, що ми зможемо зберегти.

Я звертаюся до керівників регіонів – підтримайте ініціативи щодо збереження пам'яті про Голодомор. Нехай у кожному краєзнавчому музеї з'явиться зала пам'яті.

Цього тижня збіглися в часі дві історичні події для української нації. Вперше ми відзначали День Свободи і вперше на високому державному рівні вшановуємо пам'ять жертв голодоморів і політичних репресій.

Для мене цей історичний ланцюг є дуже символічним. 74 роки тому тодішній диктатор Сталін розгорнув кампанію геноциду проти українського народу, аби назавжди вбити національну свідомість.

Рік тому новітні диктатори спробували ліквідувати почуття гідності цілого народу, навіть не сподіваючись, що національна свідомість і патріотизм не знищені. А навпаки, виплекані, врятовані, збережені минулими поколіннями, передані молодим як найцінніший заповіт.

Саме почуття гідності і патріотизму допомогли нам разом відстояти демократію і національну свідомість.

Переконаний: народ, який ігнорує свою історію, не має майбутнього. Я згадую слова Папи Римського Івана Павла II, який сказав: «Усвідомлення помилок минулого спонукає будувати майбутнє». Сьогодні ми запалюємо свічки у вікнах наших осель. Це – наш обов'язок перед «мертвими, живими і ненародженними».

26 листопада, м. Київ

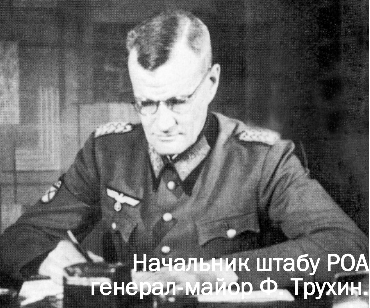
нація і держава
29.11 – 05.12. 2005 р.

РОСІЙСЬКИЙ ФАШИЗМ

Головнокомандувач РОА А.Власов

Спадкоємці фашистів

Парад 1-ї дивізії СС “Россия”

Начальник штабу РОА генерал-майор Ф. Трухин.

Серед стоголосого хору патологічних українофобів, які гастролюють Україною напередодні виборної кампанії, виділяється істеричний вереск пикатої тітки з невластивим для її національності прізвищем на “-енко”. Ця особа взялася рятувати Україну від “українських фашистів”, якими, судячи з її маячні, є всі ті, хто визнає себе українцями, а не малоросами. Услід за нею гарцюють різношерсті “новорасєйци”, “русскіє блокіратори”, “прорвісти” та інші покидьки з політичного смітника. Їх завдання відвернути увагу людей від справжніх фашистів російського походження і їхніх спадкоємців, які звили собі в Україні тепле кубельце з мовчазної згоди українофобів у владних структурах.

Тим, хто зводить наклепи на УПА, варто пригадати хоч би Рускую Освободітєльную Армію генерала Власова. Її кістяк становили 1-а, 2-а і 3-я піхотні дивізії СС „Россия”, на основі яких Гіммлер планував створити три російські корпуси СС.

Була в генерала Власова й авіація, зокрема ескадрилья винищувачів під командуванням колишнього капітана Червоної армії, Героя Радянського Союзу С. Бичкова та ескадрилья нічних бомбардувальників під командуванням колишнього старшого лейтенанта Червоної армії, Героя Радянського Союзу Б. Антілевського. Частинами ВПС, які налічували 5 тис. чоловік льотного і технічного складу, командував полковник В. Мальцев.

Загальна чисельність власовських формувань у березні 1945 року становила близько 50 тис. солдат. Однак це було тільки 5% від кількості росіян, які служили в гітлерівській армії і воювали проти своїх.

Після закінчення війни союзники видали російських найманців СРСР на розправу. Це ж були зрадники і колаборанти. Вони зрадили свій російський народ і свою державу – Росію.

Ні солдатів та офіцерів українських військових формувань у складі німецької армії, ні бійців УПА, які пробилися вже після війни в Західну Європу, США й Великобританію, не репатріювали в СРСР, бо не визнавали їх громадянами цієї російської держави, що означає – зрадниками та злочинцями.

Що ж до Нюрнберзького процесу, то на ньому про УПА не йшлося. Але судили російську штурмову бригаду РОНА під командуванням Б. Камінського – учасницю кривавого придушення Варшавського повстання. У 1945 році ця бригада під назвою 29-а гренадерська дивізія СС у повному складі влилася в 1-у дивізію СС “Россия”.

Зараз у Росії діють численні фашистські організації, які мають власні воєнізовані формування: “баркашовці”, “лимоновці”, “макашовці” та інші. Відновлено погромницькі організації: Союз русского народа, Союз Архангела Михаїла. Свої щупальця вони простягли і в Україну. Але з ними “прогресисти” і “братчики” не воюють. Ворон ворону око не вип'є. Подейкують, що поки російські найманці в Україні галасують проти офіційного визнання УПА, уряд Росії тихцем реабілітував власовців та інших російських фашистів.

Тому хай собаки гавкають, а українській маршовій колоні йти далі – від кривди до правди.

Дмитро ГРИЦАЙ

ПРИЙМАКИ У ВЛАСНОМУ ДОМІ

На останній сесії Верховної Ради вкотре було поставлено питання про визнання вояків ОУН-УПА учасниками Національно-визвольної боротьби. Стало страшно, бо цього разу голосів було набрано менше ніж за всі попередні голосування.

У залі чулися веселі вигуки „переможців”. Здавалося, що дух “совєтської влади” вернувся у цей “найвищий будинок України”. Подумалося, що нарешті провідники національно-демократичних сил побачать неперспективність своїх дій, бо у такий спосіб їм цю проблему ніколи не розв'язати! Сподіватися, що наступний склад депутатів Верховної Ради буде кардинально відрізнятися від сьогоднішнього, не доводиться. Ми ще й досі не позбулися впливу антиукраїнської совєтської пропаганди, ідеології україножерства. Якби була засуджена комуністична ідеологія ще на зорі становлення нашої державності, то визнання ОУН-УПА вже би стало доконаним фактом.

Після 24 серпня 1991 р. українське суспільство було готове здійснити цей акт людської справедливості. Ось що сказав у своєму виступі на Конгресі українців 22 січня 1992 р. тодішній Президент Л. Кравчук: “... Тисячолітня історія українського народу... це одночасно історія народу, який пройшов через сторіччя трагічних випробувань, через десятиріччя тотального етноциду. Зла воля тиранів, жорстока підступність ворога, фатальні, а часом і злочинні помилки власних державців перетворили українців на приймаків у своєму власному домі. Немилосердні вітри історії нищили набуте працьовитими руками її синів і дочок, гнали їх з рідної землі по далеких світах”.

Може, Л. Кравчук тут щось перебільшив, не так сказав чи, може, щось вигадав? Ні! За сьогоднішніми міжнародними законами злочин етноциду не має строку давності. Чому питання про суд над комуністичною ідеологією не ставилося на початку незалежності нашої держави, хто з національно-демократичних лідерів припустився цих помилок? До кінця не збагнувши цього, ми залишаємося сліпими. Бо якщо не було геноциду українського народу, проти кого тоді вела Національно-визвольну війну УПА?

На мою думку, КУН увесь цей час (від 1992 р.) мав би активно домагатися суду над комуністичною ідеологією і її носіями.

Потрібно чесно собі і людям сказати: ми поки що не маємо Української Самостійної Соборної Держави! Бо в тій державі, у якій ми нині живемо, досі не заборонена україножерська російсько-комуністично-соціалістична ідеологія! Тому в онуків і дітей катів-комуністів ми випрошуємо собі визнання. Таке міг придумати тільки ворог нації. А де ж наші мудрі провідники?

Тарас ДИШКАНТ,
м. Буськ Львівської обл.

ГЕТЬ УКРАЇНОЖЕРІВ!

18 листопада 2005 року члени Севастопольської міської організації Конгресу Українських Націоналістів зібралися біля адміністративного будинку телерадіокомпанії „Бриз” Військово-Морських Сил України з гаслами „Бути Бризу!”, „Ні – шовінізму!”, „Геть україножерів!” .

Рішення міського штабу „Національний вибір” організувати публічний захід було обумовлене заявкою проросійської організації Всекримського руху виборців за Республіку Крим провести в цей день пікетування ТРК „Бриз” з вимогами транслювання телепередач російською мовою. Біля ТРК прихильники приєднання Севастополя до Росії розгорнули прапори сусідньої держави, виголошували антидержавні гасла, а представник із Сімферополя закликав пройти зі зброєю до Львова...

Навпроти цієї одіозної публіки колона членів Конгресу розгорнула державні прапори. Особливо на антидержавників діяв червоно-чорний прапор КУН. Націоналісти скандували: „Чемодан – вокзал – Росія!”, вимагаючи від влади вчинити з антидержавниками так, як це зробила недавно з порушниками громадського спокою Франція.

Володимир ПРОЦЕНКО,
голова Севастопольської
МО КУН.
На світлині:
учасники пікету КУН

ЧОМУ ЗНЕВАЖАЮТЬ ШЕВЧЕНКА?

У Сімферополі багато різних пам'ятників, зокрема Хмельницькому, з написом «І. Я. Франко», звісно, „вождю пролетаріату”, драматургу К. Л. Треньову, священику і лікарю – Войно-Ясенецькому... Ці пам'ятники ніхто ніколи фарбою не обливав.

Є ще один пам'ятник у центрі міста – Тарасу Шевченку. Бронзовий бюст Кобзаря був подарований Сімферополю жителями Калуша з Івано-Франківщини. Біля пам'ятника відбуваються урочистості української громади Сімферополя – „діаспори”, як недавно назвав українців отець Климент (УПЦ КП). Саме цей пам'ятник вже кілька разів обливали фарбою. Виконавців, як завжди, не знаходять, мабуть, і не стараються знайти. „Тут уряд винуватий, – так прокоментував ці злочини заступник голови «прозорої влади» у Сімферополі. – Нічого було відкривати українські школи і дратувати 51-відсоткову російську більшість Криму”.

Така ось позиція нинішньої влади. Мовляв, бач, проживає якихось 25% «хахлов» і подавай їм 25% українських шкіл – губа у них не трісне? Мови та Шевченка їм, бачиш, захотілося... Ось вам...

І «шевченкознавці» з партії «Союз» підносять пікантності з шевченківської біографії. В їхній однойменній газетці – нічого, крім «щирої правди». Пишуть тільки на «общєпанятке». Видає цю „правдиву” інформацію не хто-небудь, а сам письменник-малорос Гоголь. Каже він, що в поезії Шевченка дьогтю забагато. Навіть вирішили в своїй газетці характеризувати Шевченка як безбожника. Про всяк випадок підписалися групою авторів. Але ж усі знають про глибоку «релігійність» московинських азіатів. Особливо до глибокого «релігійного фанатизму» доходило, коли висаджували в повітря храми, розстрілювали священиків, а в храмах, які чудом збереглися, влаштовували конюшні.

Ще один діяч пише на шпальтах тієї ж газетки, що українських книжок і газет не видають тому, що вони нікому не потрібні. Не користуються попитом, а зараз, бач, ринкові відносини. Але забуває борзописець, що в даному випадку немає й пропозиції. Скільки їх там видається – книжок, газет і журналів українською? Мізер. І це державна політика. А поруч – „дуже потрібна” українцям пропозиція: «сдєлать рускій вторим государствєнним».

Не тільки в Сімферополі плюндрують пам'ятник Шевченку. Це не забувають робити в Донецьку, навіть у Львові. Спільне простежується в пам'ятниках Тарасові Шевченку і Степанові Бандері – їх намагаються руйнувати. Надто сильною стане українська нація, коли об'єднається. Це не подобається братам-«слов'янам». І не тільки «слов'янам». Хто ж буде чистити чоботи і гнути спини? Виходить, що „Заповіт” Шевченка і діяльність Бандери спонукають до боротьби. Що ж, „нумо, браття, до бою”!

Віталій ДОБРЯНСЬКИЙ,
м. Сімферополь

ГАНЬБА!

Ганьба вам вічна, невмируща!
Народ – не бидло й не простак!
Ми не підтримали “Тому що”,
Бо вірили, що буде “ТАК!”

Стривайте, “паничі”, радіти!
Що Бог вам вирішить – хто зна?!
Чи не забули, сучі діти,
Що всі ви вийшли із багна?!.

Змастити, замість шоколаду,
Болотом голови “царьків”!

Не здатні мислити до ладу?!
– Геть від скарбниці до ларьків!

Хто зрадив Неньку
в рідних стінах,
Хто зрушив долю поколінь,
Хоч присягався на колінах, –
Щоб не піднявся із колін!

Володимир ОБОЛОНЕЦЬ,
м. Київ

нація і держава
29.11 – 05.12. 2005 р.

ПРО НАБОЛІЛЕ

НЕ ВИХВАЛЯЙМО МАЙДАН

Не мали й не маємо ми українських паспортів. Ми отримали від нашого колонізатора та встановленої ним колоніальної адміністрації картки обліку рабів, щоправда, з нашою символікою. Але це не паспорти громадян справді незалежної держави, оскільки, всупереч Конституції України, яка визнає державною лише одну українську мову, московська колоніальна адміністрація зробила нам і свій запис у цю картку обліку.

Народ виявив своє прагнення до свободи, до розбудови національної Української держави. Але останні події переконують, що влада і не ставила перед собою такої стратегічної мети. Це засвідчила і її позиція стосовно вояків ОУН-УПА та членів Конгресу Українських Націоналістів, і стосовно української мови, і ставлення до пам'ятників, що увічнюють більшовицьких катів, цариць, царів – душогубів українського народу.

Ось кілька прикладів. Дніпропетровська облдержадміністрація планує встановити пам'ятник цариці Катерині, замість того щоб домагатися повернення місту його історичної назви – Січеслав.

У Запоріжжі призначений „новою владою" голова Жовтневої райдержадміністрації планує перейменувати цей район на Олександрівський, а держадміністрація Орджонікідзевського району брала найактивнішу участь у встановленні меморіальної дошки Герою Росії на будинку, в якому цей „герой" колись мешкав. Цікаво, що „героєм" він став у Чечні, воюючи проти патріотів Ічкерії, де „мочать у сортірах" і жінок, і маленьких дітей. Встановлення такої дошки – це ганьба для України.

Українським патріотам потрібно врешті-решт усвідомити, що на Майдані їх просто використали! І чим хутчіш це усвідомлять, у першу чергу, члени КУН, чим хутчіш вони позбудуться ілюзій стосовно того, що зараз називається помаранчевою революцією, тим хутчіш Україна стане українською, а її герої – вояки ОУН-УПА отримають від державної влади належну шану. І тоді ми будемо святкувати справді наше свято і справді – незалежності.

А ще нам, патріотам України, потрібно зрозуміти, що незалежної держави ми не розбудуємо, нескінченно вихваляючи Майдан, який посадив у теплі крісла не завжди порядних, патріотів, професіоналів і часто навіть не „нових", а просто перефарбованих. Якщо це усвідомлять члени Конгресу, якщо вони згуртуються, то ми будемо мати нашу українську Україну, а не неоколоніальний резерват Москви. І тоді в нас будуть паспорти громадян України із графою: національність – українець.

Андрій ТКАЧЕНКО, заступник голови Запорізької ОО КУН

ЗА НАЦІЮ І ДЕРЖАВУ!

У ЛЬВОВІ НАШЕ СВЯТО

Свято газети "Нація і держава", що відбулося у Львові 20 листопада біля пам'ятника Тарасові Шевченку, перетворилося на велелюдне віче. Розпочався захід з виконання Гімну українських націоналістів "Зродились ми великої години". До присутніх звернулися заступники голови КУН народний депутат України Євген Гірник і голова Буської РДА Михайло Вовк, члени Головного проводу КУН Микола Пшевлоцький, Роман Дідусь та Ігор Данилиха, головний редактор націоналістичного часопису Микола Гук, учасник Визвольних змагань Іван Губка та інші.

У цей день члени Конгресу роздали львів'янам та гостям міста більше десяти тисяч примірників газети "Нація і держава". Шанувальників часопису вітали юний талановитий співак Ігор Кобрин з м. Жовкви, співочий гурт "Крайня хата", члени школи Бойового гопака Володимира Пилата.

Друзів часопису більшає, що означає – множиться сила готових боротися і здобути Українську національну державу.

Конгрес-інформ

ЯК Я В ІВАНІВЦІ ПІДПИСИ ЗБИРАЛА ЗА ВИЗНАННЯ ОУН-УПА...

Я: „Ви підпишетеся за визнання на державному рівні ОУН-УПА?"
Молодий чоловік: „Ги-ги, мене вже в Рівному дістали цими „проблемами", так ви мене ще й тут знайшли".
Старший чоловік: „Вам платять за це гроші?"
Я: „Хто би мав платити? Ветерани ОУН-УПА?"
Молодий чоловік: „Ну це ж треба так, ходити задурно підписи збирати, собі нерви тріпати".
Старший чоловік: „І собі, і іншим людям"...

Оскільки переважна більшість ЗМІ і надалі замовчує правдиві факти з історії українського народу, зокрема й про Другу світову війну, то зібрати хоча б з десяток підписів на підтримку державного визнання ОУН-УПА в районному центрі Іванівці, що на Одещині, виявилося напрочуд важко. Гальмують процес пробудження національної свідомості значної кількості українців і чиновники комуно-кучмівської закваски, що й надалі займають посади від найнижчих до найвищих щаблів влади. А от те, що робиться зараз в Іванівській РДА, взагалі шокує. Справа в тому, що теперішній її голова О. Колєсніков не лише залишив на місцях стару чиновницьку номенклатуру, що чинила відьомський шабаш під час виборчих перегонів 2004 р., а й приймає на посади... опозиціонерів. Приміром, на посаду третього заступника голови вже з півроку як призначено запеклого комуніста М. Окуня. Тепер єдина в районі місцева газета „Степові зорі", засновником якої є Іванівська РДА, друкує на титульній сторінці невеличку замітку від КПУ з промовистою назвою-гаслом: „Ні – ОУН--УПА і НАТО! Так – ЄЕП!"

Коментарі тут, здається, зайві. А недавно на шпальтах газети вміщено інтерв'ю головного редактора з Окунем, в якому останній сповіщає громадськості, що РДА одержала листа з вимогою змінити радянську топоніміку в районі. Але Окунь вважає такі переміни недоречними. Про знесення пам'ятника ідолу на центральній площі тут навіть не йдеться.

Оточивши себе компанією однодумців, колись начебто „помаранчевий" Колєсніков нахабно й самовпевнено показав своє справжнє обличчя. І звучить блюзнірством в його устах формула трьох „П": патріотизм, порядність, професіоналізм, на які він нібито опирається при підборі кадрів. Від тих колишніх „нашоукраїнців", що домагалися свого часу його призначення на цю посаду, він відвернувся – мовляв, я сам себе „пропхав".

Додам іще, що, проживши понад 14 років в Україні (а прибув він сюди колись із Росії), пан Колєсніков так і не навчився нашої державної мови. Та чхати він хотів на Україну, на її автохтонів – українську націю! Про яке вже тут сприяння національному відродженню українців може йти мова.

Отож, не дивно, що при такій „перемозі" помаранчевої революції на місцевому рівні (та й чи хіба тільки на місцевому?) завідуюча Іванівським райвно М. Васильченко на запитання, чи підпишеться вона за визнання на державному рівні ОУН-УПА, відповіла, що „це так швидко не вирішується" і що „тут ще треба подумати". А сама вона колись розповідала учням у школі правдиві факти з історії ОУН-УПА.

А от у заступника завідуючої райвно В. Паніна таке запитання викликало дивну реакцію – якусь патологічну ненависть, замішану на підозрі та недовірі. Пан Панін сумнівається, що „в своїй хаті своя правда й воля", адже йому важко повірити в те, що українці, а саме вояки УПА та підпільники ОУН, були не бандитами, а борцями за незалежну соборну Українську державу. Він не вірить також у те, що збір підписів відбувається не за гроші, а за покликом душі і серця, про що й заявив та ще й побоювання висловив, що... мені нібито „заплатять гроші", а його, якщо він підпишеться, „завтра виженуть з роботи". На той аргумент, що поки не будуть визнані на державному рівні герої України, доти не буде наша держава по-справжньому незалежною, Панін відповів, що шанує героїв... "тих, що зараз є, а ті, що були колись, то нехай їх Бог пошанує".

І ця людина посідає посаду заступника зав. райвно! Міцно пустивши своє паразитичне коріння в сферу народної освіти української держави, цей совєтського ґатунку бюрократ із зазомбованою свідомістю це й боїться втратити владне крісло і, що найстрашніше, – він впевнений, що позбудеться своєї посади саме тоді, коли буде дотримуватися проукраїнської, а отже, патріотичної позиції.

Відбулася зустріч і з директором Іванівської ЗОШ. Ця відповіла коротко й жорстко, немов відрубала: „Я под такими вещами не подписываюсь". Начебто їй було запропоновано дуже нехорошу „вещь". На щастя, не всі вчителі поділяють таку позицію директора. Знайшлися і такі, що віддали свої голоси за утвердження справедливості на українській землі.

У Бузинівській школі-дев'ятирічці позиції вчителів та директора теж різняться, але майже з точністю до навпаки. Найактивнішою противницею визнання на державному рівні ОУН-УПА виявилася учителька... історії. З якимось хворобливим запалом та несхитною вірою фанатички вона заходилася розповідати старі провокативні імперські байки про „злочинну" діяльність бандерівців, наводячи конкретні „приклади" на кшталт: „роздирали людей поміж деревами, як це древляни зробили з чоловіком княгині Ольги", „набивали цілі криниці трупами". І на запитання, над ким саме чинилися подібні злочини, уточнила, що „над мирним населенням".

А от вчителька-математик підтримала позицію своїх колег, мотивуючи це тим, що, мовляв, у їхньому селі „живе багато людей із Західної України" (маються на увазі насильно переселені совєтською владою) і з їхніх розповідей, зокрема із спогадів свекрухи, вона дізналася, що мирне населення „однаково боялося і енкаведистів, і бандерівців", бо нібито як перші, так і останні „могли увірватися вночі до людей у хату" з метою пограбування, вбивства тощо. А той аргумент, що на Західну Україну були прислані спецзагони НКВС, які під виглядом бандерівців здійснювали злочини з метою їх дискредитації, був приречений тут на несприйняття, як і будь-які інші правдиві історичні факти. А це ж учителі, в чиїх руках майбутнє України – наші діти!

Стає зрозумілим, що за такої „палкої" підтримки власного колективу та начальства директорові Бузинівської школи, людині свідомій, що свого часу виборювала перемогу у помаранчевій революції, довелося проявити неабияку відвагу – бо ж „попрацювати ще трошки хочеться" – аби підписатися в документі за належне визнання бандерівців у своїй державі.

Здавалося б, саме таких патріотів задля втілення національної ідеї в життя повинні були б згуртовувати партії з чітко визначеною ідеологією націоналістичного спрямування. Та, на жаль, навіть в іванівський осередок УНП потрапили випадкові люди, бо деякі його члени не те що відмовилися підписуватися за державне визнання ОУН-УПА, а й навіть не знали, що їхня партія веде такий збір підписів.

Спілкуючись з інтелігенцією, мені довелося пропустити крізь себе весь біль за мою значною мірою понівечену націю, – подекуди зовсім зденаціоналізовану, а в своїй більшості – просто приспану, обплутану павутинням імперської облуди. Упродовж кількасот літ, потоптавшись по українській землі, чобіт колонізатора--загарбника залишив на ній свій глибокий відбиток. Але кожна така зустріч з людьми, свідомість яких ще й досі перебуває під підбором цього чобота, надавала мені ще більшої рішучості та впевненості в тому, що те піднесення національного духу, що панувало торік в Україні, потребує свого логічного завершення. Аби бандерівський червоно-чорний стяг як символ визвольної боротьби не лише утвердився поруч жовто--блакитного, а й увійшов у серце кожного українця, незалежно від того, в якій частині України він живе, – на півдні чи заході, на півночі чи сході, а чи в центрі.

І від імені української молоді, до якої належу сама, я стверджую, що наша держава – а ми зметемо всю проімперську нечисть з нашого шляху – таки стане по-справжньому незалежною.

Слава Україні!
Героям Слава!

Валентина ТОВСТАН, смт Іванівка, Одеська область

ВИБОРИ–2006

ДОГОВІР

про утворення Політичного Блоку Ющенка “Наша Україна”

Укладений у місті Києві двадцять п’ятого листопада дві тисячі п’ятого року

Політична партія “Народний Союз Наша Україна”, Народний Рух України, Партія промисловців і підприємців України, Конгрес Українських Націоналістів, Партія Християнсько-Демократичний Союз, Українська республіканська партія “Собор” в особі Голови Ради Політичної партії “Народний Союз Наша Україна” Романа Безсмертного, Голови Народного Руху України Бориса Тарасюка, Голови Партії промисловців і підприємців України Анатолія Кінаха, Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, Голови Партії Християнсько-Демократичний Союз Володимира Стретовича, Голови Української республіканської партії “Собор” Анатолія Матвієнка, керуючись спільною відповідальністю перед Українським народом, дбаючи про утвердження демократичних здобутків Помаранчевої революції, усвідомлюючи необхідність об’єднання демократичних сил заради інтересів народу, утвердження правди, свободи, закону і справедливості у нашій країні, заявляємо про створення Політичного Блоку Ющенка “Наша Україна”.

Ми виступаємо за взаємодію тих політичних сил, які здобули перемогу в 2002 році в складі Блоку Віктора Ющенка “Наша Україна” та забезпечили перемогу народного Президента на виборах 2004 року.

Сьогодні основні наші зусилля спрямовані на утвердження вибору, який ми зробили разом. Ми прагнемо його втілення через державну політику, яка стане особистою перемогою для кожного українця. Як Блок політичних сил ми виступаємо за реалізацію програми і політичного курсу Президента України Віктора Ющенка. Ми несемо солідарну політичну відповідальність за діяльність чинної влади та реалізацію програм соціально-економічного розвитку. Ми були відповідальними перед нашими виборцями у минулому – будемо відповідальними в майбутньому!

Спираючись на довіру Українського народу, ідеали Майдану, на політичну волю та управлінський потенціал команди, ми заявляємо, що здатні реалізувати національну стратегію розвитку України, в якій кожен зможе побачити себе і свою перспективу. Ми пропонуємо політику сталого економічного розвитку та європейської інтеграції, головною метою якої є запровадження високих стандартів якості життя людини.

1. Політичний Блок Ющенка “Наша Україна”

1.1. Політичний Блок Ющенка “Наша Україна” (далі – Блок) утворюється з метою консолідації зусиль політичних партій демократичного спрямування для досягнення перемоги на парламентських виборах 2006 року. Головним завданням Блоку є виконання програми Президента України Віктора Ющенка, розбудова країни, що грунтується на засадах соціальної ринкової економіки, непорушності права приватної власності, принципах верховенства права, пріоритеті загальнолюдських цінностей, прав і свобод громадян, духовності і моральності, відданості народним традиціям та забезпеченні високого рівня життя.

1.2. Нашим завданням є утворення виборчого блоку для участі у виборах народних депутатів України 2006 року.

1.3. Договір є відкритим для підписання іншими політичними партіями, які підтримують вищезазначені політичні принципи та ідеали. Такі політичні партії мають бути зареєстровані в установленому законом порядку не пізніше ніж за триста шістдесят п’ять днів до дня виборів.

1.4. Блок не є юридичною особою.

2. Керівний орган Блоку

2.1. Вищим представницьким та керівним органом Блоку є Політична рада Блоку.

2.2. До складу Політичної ради Блоку входять голови (керівники) політичних партій-учасників Блоку. Кожен член Політичної ради Блоку має один голос.

2.3. У разі відсутності голови (керівника) партії його повноваження здійснюються уповноваженим представником цієї партії. Повноваження уповноваженого представника партії підтверджуються рішенням центрального керівного органу партії.

2.4. До компетенції Політичної ради Блоку належить:

координація дій Учасників Блоку в ході підготовки до виборчої кампанії на виборах народних депутатів України, депутатів Верховної ради Автономної Республіки Крим, сільських, селищних, міських голів та депутатів місцевих рад;

розробка та схвалення принципів та порядку формування єдиного списку кандидатів у народні депутати України від Блоку для участі у виборах народних депутатів України по багатомандатному загальнодержавному виборчому округу;

затвердження Положення про Політичну раду Блоку;

створення органів Блоку;

прийняття до складу Блоку нових учасників;

надання згоди на співпрацю з іншими політичними партіями та громадськими організаціями, їх об’єднаннями, укладання угод з ними;

надання політичної оцінки ситуації під час підготовки до проведення виборчої кампанії;

вирішення будь-яких інших питань діяльності Блоку.

2.5. Політична рада Блоку може утворювати тимчасові робочі комісії (групи) із числа представників Учасників Блоку та залучених фахівців.

2.6. Основною формою роботи Політичної ради Блоку є засідання, які скликаються не рідше ніж один раз на тиждень або частіше (на вимогу одного з Учасників Блоку). Засідання Політичної ради Блоку є правомочним, якщо у ньому беруть участь представники усіх Учасників Блоку.

2.7. Рішення Політичної ради Блоку приймаються консенсусом членів Політичної ради Блоку.

3. Права та обов’язки Учасників Блоку

3.1. Учасники Блоку мають право:

брати участь в діяльності Блоку в порядку, встановленому цим Договором та рішеннями керівних органів Блоку;

брати участь у формуванні керівних, виконавчих та інших органів Блоку в порядку, встановленому цим Договором та рішеннями керівних органів Блоку;

звертатися з питаннями, пропозиціями, заявами до будь-якого органу Блоку та отримувати відповідь по суті свого звернення;

одержувати інформацію про діяльність Блоку.

3.2. Учасники Блоку зобов’язані:

виконувати рішення керівних, виконавчих та інших органів Блоку, прийняті в межах їх компетенції;

виконувати свої зобов’язання перед Блоком, у тому числі пов’язані з фінансовим та майновим забезпеченням його діяльності;

не розголошувати конфіденційну інформацію про діяльність Блоку;

утримуватися від дій, що дискредитують Блок, учасників Блоку;

неухильно дотримуватися умов Договору.

4. Прикінцеві положення

Цей Договір набирає чинності з моменту його підписання і діє до укладення Договору про створення виборчого блоку відповідно до вимог Закону України “Про вибори народних депутатів України”.

За Політичну партію “Народний Союз Наша Україна” — Р. Безсмертний

За Народний Рух України — Б. Тарасюк

За Партію промисловців і підприємців України — А. Кінах

За Конгрес Українських Націоналістів — О. Івченко

За Партію Християнсько-Демократичний Союз — В. Стретович

За Українську республіканську партію “Собор” — А. Матвієнко

ОФІЦІЙНО

IX ЗБІР КУН – 3 ГРУДНЯ

IX Збір Конгресу Українських Націоналістів відбудеться 3 грудня в актовій залі “Київпроекту” за адресою вул. Богдана Хмельницького 16-22. Початок Збору о 10.00. Збір розгляне питання участі партії в парламентських виборах 2006 року.

Оргкомітет

ВІТАЄМО!

ПРОВІДНИКОВІ ОУН(р) АНДРІЄВІ ГАЙДАМАСІ – 60!

Дорогий друже Андрію!

Свій 60-літній ювілей Ви зустрічаєте в час становлення і розбудови Незалежної України. Саме зараз найповніше реалізуються Ваші здібності, покликання та творча енергія. Невичерпне завзяття та надзвичайна працездатність, помножені на багатий досвід політика і громадського діяча, – це ті визначальні риси, завдяки яким Ви гідно несете високе звання українського націоналіста. Завдяки Вашому внеску націоналізм впевнено стверджує свої позиції.

Бажаємо Вам здоров’я, невичерпної наснаги, щастя та злагоди, усіляких гараздів, світлих надій на майбутнє. Нехай у Вашій душі і надалі панують любов і щирість, у помислах – віра і надія, у справах – виваженість і мудрість.

Нехай поле, засіяне Вами задля розквіту української національної державності, щедро родить, а справи Ваші примножують добро.

Олексій ІВЧЕНКО,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

КУН У ДІЇ

ЗДОБУТИ АБО НЕ БУТИ

За ініціативи КУН та Національної спілки художників у київському Будинку художника урочисто відзначено 100-річчя Ніла Хасевича (1905-1952).

Вшанування пам’яті талановитого художника, члена УГВР розпочалося службою Божою, яку провів протоієрей Володимир Черпак. Урочистий вечір провели голова референтури з питань українознавства Конгресу, член НСПУ А. Багряна та академік, директор Інституту літератури НАН України, народний депутат М. Жулинський. За сприяння КУН у фойє Будинку художника було влаштовано виставку фотокопій графічних робіт, дереворитів та бофондів Ніла Хасевича, привезених до Києва членами Волинської ОО КУН з краєзнавчого музею міста Луцька.

Заступник голови КУН Володимир Борейчук у своєму виступі підкреслив важливу роль Конгресу у поверненні українцям героїчного імені Ніла Хасевича. Слово про художню майстерність і талант Н. Хасевича виголосив заслужений художник України М. Стратилат, а про патріотизм художника-упівця – його земляк Є. Сверстюк. Музичними композиціями вечір доповнили сім’я бандуристів Надійка, Роман і Софійка Яницькі та відомий український лірник Тарас Компаніченко. Після врочистої частини відбувся показ фільму про Ніла Хасевича “Здобути або не бути” (автор та режисер М. Ткачук).

Конгрес-інформ

ВІЧЕ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

22 листопада в Івано-Франківську відбулося віче, присвячене річниці помаранчевої революції. Відкрив його і вів керівник Центру національного відродження ім. Степана Бандери О. Сич. Віче благословили єпископ УГКЦ В. Війтишин та архієпископ УПЦ КП Іосаф. Перед присутніми виступили: поет С. Пушик, письменниця О. Слоньовська, заступник голови ОДА, член КУН Б. Борович, голова виконкому ОО НСНУ Р. Марцинків, ректор Івано-Франківського університету Є. Крижанівський та інші. Усі вони висловили підтримку курсу Президента України та вимагали виконання гасел: „Бандитам – тюрми!”, „Фальсифікаторів виборів – до відповідальності!”, а також очищення кадрів органів державної влади від перешиванців та корупціонерів.

Валерій ПЛИСАК

нація і держава
29.11 – 05.12. 2005 р.

ОДЕРЖИМІСТЬ

ЄДНАЄ НАС ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Йдуть Україною двоє однодумців, які хочуть збудити в людях, в їхніх душах те, що багато років присипляли комуно-більшовики, і століттями – шовіністична Росія. Йдуть — десь легко і радісно, десь тяжко і болісно… Та головне – йдуть представники різних політичних партій і не мають сумніву, що повинні йти разом. Інколи у нас виникають суперечки на побутовому ґрунті, деколи – у виборі шляху і зупинки на ночівлю. І жодної – щодо України, рідної мови, національної гідності, потреби піднесення духу народу й утвердження нації українця на землі.

На своєму шляху зустрічаємо, зрозуміло, представників багатьох політичних партій. Спілкуючись, з'ясовуємо, що в поглядах наших немає жодних політичних розбіжностей. Всі сходимося на тому, що українці – корінна нація держави. Отож, маємо поширювати саме свою національну культуру, розвивати свою економіку, яка б працювала на Україну. А за мову тут взагалі нікого не треба переконувати. Статус української мови як державної розглядається виключно як об'єднуючий фактор. Ось так у своїй подорожі Україною член УНП Олександр Мазуренко і я, членкиня КУН Антоніна Спільна, об'єднуємо свої помисли і гуртуємо зустрічних людей.

Приватний магазин В. Березовського у Крижополі – "штаб" місцевого осередку КУН

Нам щастить на приємні зустрічі. У Могилів-Подільському розмовляли з редактором „Слова Придністров'я", головним отаманом Вінницького реєстрового козацтва України, генерал-майором, заслуженим вчителем України, автором пам'ятників Т. Г. Шевченку, зведених у Могилів-Подільському і деяких інших райцентрах Вінниччини, безпартійним Миколою Крижанівським, який на конях возив дітей Україною ще 1986 року з метою утвердження в них української духовності…

Історичне село Гонтівка, де четвертувала одного з ватажків національно-визвольного повстання Коліївщини Івана Гонту. На місці його загибелі зараз школа, звідси дух нескореного козака розвіявся Україною. І ми теж пройнялися отим духом, щоб понести його далі.

Приємно вразило село Бодрівка: затишне, охайне. І люди в ньому (директор школи, учні) привітні, щирі. Гарні враження залишилися від відвідання школи, де все українське: твори мистецтва, мова, побутові речі, збережені традиції. Сподобалися картинна галерея, портрет Кобзаря, виписаний рукою техпрацівниці пані Кучір.

У Томашполі голова РДА Анатолій Олійник – з „Собору". Людина енергійна, ділова. Така ж – і керівник апарату РДА, безпартійна Світлана Вербицька – як історик скрізь веде роз'яснювальну роботу щодо визнання вояків ОУН-УПА воюючою стороною.

У селі Високому цього ж району головою колгоспу працює Іван Спориш. Який же він господарник! З розповідей довідалася, що він побував у 1991 р. на конференції у Голландії разом з багатьма своїми колегами. Тоді всі „пригнали" додому по автомашині, а він, незважаючи на кепкування, привіз у село бичка і корівок. Тепер має чудове племінне стадо. Безпартійним був, є і буде, але націоналіст „за духом", бо вважає, що українці – найкраща, найсильніша і найвитриваліша нація.

Крижопіль вразив різнобічністю політичних поглядів його мешканців. Якщо в Томашполі змінилося все на краще від керівництва до рядових виробничників, то в Крижополі – лише кольори. Були „блакитні" – стали „помаранчеві". Тут, як і раніше, керує колишній регіонал. Зате зустріла в місті дієвий осередок КУН і його ватажка В'ячеслава Березовського. Пан В'ячеслав побажав збільшити кількість примірників часопису „Нація і держава", бо газети не стає. Вітрина в приватному магазині В. Березовського – суцільна агітація за українські національні інтереси. Разом побували у голови РДА, де говорили про потребу відновити могилу січового стрільця, яку зрівняли з землею…

Між тим час вирушати в дорогу. Попереду – нові зустрічі, що спонукають єднатися, дбати за Україну, любити її…

Зустріч зі школярами с. Гонтівки на Вінниччині

Антоніна СПІЛЬНА

ОЛЕСЬКИЙ ЦВИНТАРНИЙ МЕМОРІАЛ

БЕРЕЖЕ СВЯЩЕННУ ПАМ'ЯТЬ ПРО БОРОТЬБУ УКРАЇНЦІВ ЗА ВОЛЮ

Ми тільки за наше лягали кістьми,
Коли нам чинилися шкоди.
Ніколи не грали ми кайданами,
Чужої не гнули свободи.

М. Старицький

На автотранспортній артерії Львів–Київ, між Бродами і Буськом розкинулося прадавнє містечко Олесько з відомим старовинним замком XIV сторіччя та костелом капуцинів, у яких розміщено картинну галерею і знамените фондосховище. У минулому містечко славилося п'ятьма церквами і трьома костелами, одним з перших отримало Магдебурзьке право.

Силами мешканців містечка на старому кладовищі розбудовано цвинтарний меморіал „Слава вам, герої України". Тут спочивають Січові Стрільці, воїни УГА – понад сто людей. Обабіч – могили воїнів ОУН-УПА.

Теребежівець (Теребежі – присілок Олеська) Андрій Турчиняк разом з іншими у червні 1941 року в Золочівській тюрмі чекав на свою смерть. Коли вночі їх розстрілювали (тоді загинули олещани: П. Веселовський, М. Кісь, В. Буда, Є. Сухоставський), він упав на мить раніше і залишився живим. Саме він згодом надав кошти на будівництво величного пам'ятника сотнику УГА Миколі Качураку. Олещани на чолі з Миколою Потираєм спорудили на могилі сотника величний монумент, на фронтоні якого відтворили напис „Ми вмерли, щоб Україна жила". Монумент тривалий час був окрасою Олеського цвинтаря. У 1944 р., після вступу Червоної армії, пам'ятник був зруйнований, а його уламки довго нагадували про трагедію нашого народу.

Але славиться наша Галичина людьми, які прагнуть залишити нащадкам пам'ять про пролиту українцями кров у боротьбі за волю. Пам'ятник сотнику УГА і Січовим Стрільцям відновили, посвятили і урочисто відкрили при великому здвигу народу 27 серпня 1989 року. На відкриття було запрошено родину сотника М. Качурака.

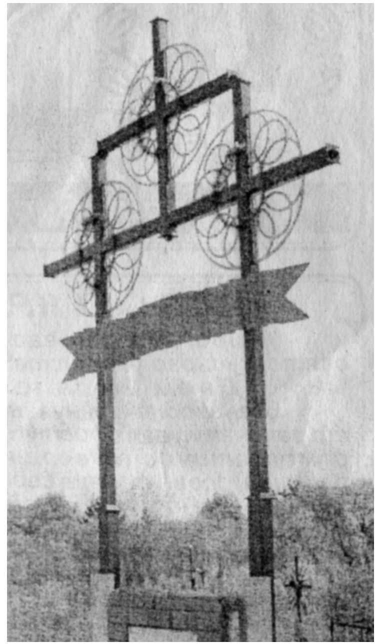
Пам'ятають олещани подвижників відновлення рідних для кожного могил, зокрема студентів Львівського інституту декоративного і прикладного мистецтва на чолі з Тарасом Більчуком, серед яких були сестри-близнята Богдана і Мар'яна. Вони придбали мармурові таблиці і оформили на них написи.

Ініціативу і турботу про створення меморіалу виявили В. Сисун, Р. Грицина, С. Пшанська, Б. Мартинюк, М. Соломко, В. Мороз, І. Станісюк, М. Турчиняк, інші.

Архітектурну розбивку і планування пам'ятних знаків здійснив архітектор Л. Пархуць. Встановлено 40 надгробників і бетонових хрестів у три ряди на могилах воїнів УГА. Над могилами упівців височить двометрова фігура – скульптура матері Божої, що у скорботі схилила голову, а також встановлено металеву арку у вигляді трьох хрестів з огорожею восьмигранного монумента.

Місцева організація КУН розшукує рідних тих воїнів УПА, що спочивають в олеській землі. Налагоджено контакти з родиною воїна УПА Василя Неверенчука, яку запросили на перезахоронення близької їм людини з Польщі.

Німці в Теребежах за невиконання свого наказу вбили капе-

лана дивізії „Галичина" Володимира Стецюка. На перезахоронення останків священика прибув з Канади його рідний брат Петро Стецюк.

Щоб залякати галичан, МДБісти в грудні 1944-го і в січні 1945-го років провадили масові страти ОУНівців через повішення. Не обминула ця страшна трагедія і Олеська. Після недільної відправи у грудні 1944 р. в центрі в присутності зігнаних людей МДБісти стратили патріотів. Тепер на місці трагедії за ініціативи жителів містечка встановлено пам'ятний знак.

Біля пам'ятника як пам'ять серця і згадка про страшне минуле – завжди букети живих квітів.

15 травня 1941 р. на відомому судовому процесі „25-59" олещани Євген Мазай і Маркіян Кішай були засуджені до страти за пропаганду українського націоналізму і утворення осередків ОУН у Львові. Засуджених страчували у тюрмі Заморстинова. Останки вивезли на Янівський цвинтар і могилу засипали побутовим сміттям. Мати Євгена Мазая, коли розкопали могилу, пізнала сина по вишитій сорочці. Згорьована повернулася до Олеська доживати віку.

Пишемо так про Олеський цвинтарний меморіал „Слава вам, герої України", щоб ніколи не згасала пам'ять про боротьбу українців за Волю.

Історичні і культурні надбання старовинного містечка Олеська повинні стати взірцем і основними об'єктами відвідин за туристичним маршрутом Золотої підкови старовинних замків Олесько–Підгірці–Золочів–Жовква.

Стефанія ПШАНСЬКА,
Мирослав ПАСТУШОК,
смт Олесько, Львівська область

КАМПАНІЙЩИНА НЕСУМІСНА З ОСВІТОЮ

Центральне Правління Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Г. Ващенка виступило із заявою, в якій висловило занепокоєність з приводу тенденцій, що спостерігаються у зв'язку з приєднанням України до Болонського процесу.

Автори заяви усвідомлюють, що орієнтація української освіти на загальноєвропейські стандарти є прогресивною і потрібною, але разом з тим наголошують на фактах бездумності і формалізму у підходах до її здійснення.

У ВНЗ нищаться дисципліни державницького українознавчого циклу, що з точки зору потреби формування не тільки фахівців, а й патріотів країни неприпустимо і злочинно. Акцентується у заяві на обов'язковості вивчення у ВНЗ, особливо негуманітарного профілю, історії української державності, української ділового мовлення, української культури тощо.

Непокоїть педагогів і знецінення ролі викладача ВНЗ, а також небезпека поповнення кваліфікованими педагогами численної армії безробітних. Адже низка важливих кафедр та предметів виявляються у навчальних закладах "зайвими".

Протестуючи проти проявів кампанійщини, ВУПТ ім. Г. Ващенка вимагає від Міністерства освіти і науки розуміння, що приєднання України до Болонського процесу не має бути механічним. Натомість цей процес повинен набути національної специфіки.

При долученні до Болонського процесу треба враховувати позицію громадськості, найперше педагогічної, – наголошується у заяві.

Конгрес-інформ

нація і держава
29.11 – 05.12. 2005 р.

“РАННІ СЛОВ’ЯНИ” ГРИГОРІЯ ВАСИЛЕНКА

Моральне здоров’я народу – найважливіший капітал суспільства.

Григорій Василенко

Побут і звичаї протоукраїнців

Для повного уявлення про етнічну належність народу Скіфії варто навести опис зустрічі мешканцями столиці свого князя, який повернувся з походу: “При в’їзді в поселення Аттілу зустріли діви, які йшли рядами під тонкими білими покривалами. Під кожним з цих покривал, що підтримувалися з обох боків жінками, було до семи дів та більше; і таких рядів було дуже багато. Ці діви, йдучи попереду Аттіли, співали скіфських пісень. Коли Аттіла був біля господи Онигісія, повз двір якого пролягала дорога до князівського двору, дружина Онигісія вийшла з двору зі слугами, з яких одні несли їжу, а інші вино. Це у скіфів – ознака найглибшої поваги. Вона привітала Аттілу і просила покуштувати те, що йому підносила для виявлення своєї поваги. Щоб догодите дружині свого улюбленця, Аттіла, сидячи на коні, їв їжу зі срібної таці, яку високо підняли слуги. Скуштувавши вина із піднесеної йому чаші, він проїхав до князівського двору”. Вся сцена зустрічі пройнята слов’янським духом: і хор дівчат, які славлять піснею повернення свого володаря, і частування великого князя дружиною першого сановника держави Онигісія. Цей звичай був широко розповсюджений в добу Київської Русі. Його описано в “Слові о полку Ігоревім”. Зберігся він і до наших днів.

Опис бенкетування в князівському палаці з оповіді Пріска перекликається з описами бенкетувань князя Володимира в билинній творчості давніх слов’ян.

Візантійські посли в столиці Аттіли були свідками слов’янської гостинності. По закінченні візиту їх запросили на прощальне частування до палацу Аттіли.

Великий князь був привітним хлібосолом. Бенкетна церемонія, яку спостерігав Пріск, живе у східних слов’ян досі. Звичайно, деякі деталі її за півтори тисячі років зазнали змін, але в основі своїй урочистість збереглася. То ж для більшої переконливості послухаємо Пріска: “Коли всі розсілися по порядку, виночерпій підійшов до Аттіли, піднісши йому чашу з вином. Аттіла взяв її і вітав того, хто був першим у ряду. Той, кому була віддана честь вітання, вставав. Йому не дозволялося сісти раніше, ніж Аттіла поверне чашу виночерпію, випивши вино або пригубивши його. Коли він сідав, то присутні шанували його у такий самий спосіб: приймали чаші і, привітавши, випивали з них вино. До кожного з гостей було приставлено виночерпія.

Після виявлення такої шани другому гостю і наступним за ним гостям, Аттіла привітав і нас нарівні з іншими в порядку сидіння на лавах. Після того як всім була віддана честь таким вітанням, виночерпії вийшли. Біля столу Аттіли були поставлені столи на трьох, чотирьох та більше гостей так, щоб кожний міг брати їжу, покладену на таріль, не виходячи з ряду сидінь.

Першим зайшов слуга Аттіли, несучи таріль, наповнений м’ясом. За ним прислужники іншим гостям ставили на столи їжу і хліб... Після того як їжу на перших тарелях було з’їдено, ми всі вставали, і кожен з нас не підходив до своєї лави... доти, поки не випив попереднім порядком піднесену йому чашу вина і не побажав Аттілі здоров’я. Виявивши йому таким чином повагу, ми сіли, і на кожний стіл було поставлено другий таріль з іншою їжею. Всі брали з нього, вставали, як і раніше, випивши вино, сідали”.

Слід зазначити, що кочівники хлібом і вином не пригощали і за столами не сиділи. Наступного дня послів запросили в гості до великої княгині. Церемонія вшанування повторилася. “Дружина князя запросила нас до обіду в Адамія, який управляв її справами. Ми прийшли до нього разом з деякими із знатних скіфів. Були удостоєні доброзичливого і ласкавого прийому, пригощені за столом. Кожний з присутніх, за скіфською гречністю піднявшись, подавав нам повну чашу, потім обіймав і цілував того, хто випив, і приймав від нього чашу”. Цей звичай також дожив до наших днів. Його і зараз можна спостерігати в сільських місцевостях України під час весілля. Картини побуту, описані Пріском з натури, свідчать про землеробський устрій життя населення країни, куди направлялося візантійське посольство.

Посол імператора Феодосія II відвідав ту країну, де в часи Геродота мешкали скіфи-орачі. Як і тисячу років тому, потомки скіфів-орачів обробляли поля, сіяли хліб, ситили мед, варили пиво. З розповіді Пріска постає картина мирного життя землероба, сповненого працею і господарськими турботами.

Тому не дивно, що Пріск ніде не побачив жодного кочівника, хоча й заселена вся ця країна гунами. Ніде Пріска не зустріли вправні наїзники, що переганяють стада худоби степом, не бачив він стійбищ, заставлених юртами і кибитками з сизими димками багаття. Грецьких мандрівників ніде не пригощали кумисом і розпареною під сідлом кониною.

Про етнічну належність народу, володарем якого був Аттіла, свідчить також його мова. Пріск з народного лексикону Скіфії наводить три слова – „мед”, „кам” і „страва”. Слово “кам” вийшло з ужитку в середні віки, його замінило слово “пиво”; воно збереглося в мовах південних слов’ян. Слово “страва” збереглося в українській та словацькій мовах. Хоча їх не так і багато, але якому народові вони належать, двох думок бути не може.

Особливість свідчень Пріска полягає також у тому, що він для позначення народу Скіфії користується двома термінами – “гуни“ і “скіфи”.

Іраномовних скіфів не було. Відомо, що 256 року в Криму готи їх знищили. І ніхто ніколи тюрків не називав скіфами. Єдиними спадкоємцями цього імення залишилися слов’яни. Але для Пріска вони є також гунами. При цьому всі племена тюркського походження, яких історики підводять під поняття гунів, Пріск називає власними іменами – акацирами, болгарами, савірами. Розглянемо кілька прикладів.

Пріск повідомляє, що 433 року після смерті князя Ругіли імператор Феодосій II направив патрикіїв Плінфу й Епігона для укладення нового договору зі скіфами. Діставши повноваження, “обидва посланники відправилися до гунів”. Вони доїхали до Марга. Туди ж приїхали скіфи. Таким чином, посланники їхали до гунів, а зустрілися зі скіфами. Переговори зі скіфами завершилися укладенням договору про мир, перша стаття якого передбачала, щоб “гунам видавалися усі люди, які втікали зі Скіфії”. Отже, Скіфія була населена гунами.

Марія ХИЛЕВИЧ

Далі буде

Початок у №№ 22,23, 33–40, 42–44,46,47

НА ДОНЕЧЧИНІ АКТИВНО ДІЯЛИ ЧЛЕНИ ОУН

Сімнадцятирічним юнаком я розпочав своє трудове життя вчителем молодших класів у Маріно-Новоселівській неповно-середній школі Ясиноватського району Донецької області. З приходом німців у 1941 р. влаштувався на роботу в господарство Донецького зоотехнікуму, що у м. Красногорівці. Тут познайомився з викладачем із Західної України Олесем Зінченком. Саме навколо нього відразу згуртувалися безробітні сіроми. Незабаром прибув студент Львівського університету – член похідної групи ОУН-УПА Володимир Корецький.

Оці двоє, щоб зберегти людей, себе, господарство і дух боротьби з окупантами, з дозволу властей організували школу механізації, де мені запропонували роботу вихователя і завідувача клубу молоді. Завдяки їм на тлі безпросвітної окупаційної ночі розгорівся промінчик, а далі й вогнище культурного життя серед молоді технікуму і навколишніх сіл.

У приміщенні школи ми збудували сцену, зібрали декорації, бутафорію, пошили лаштунки, костюми та реквізит. Для керівництва гуртками запросили деяких акторів і спеціалістів. Незабаром до нас приєдналися викладачі: Андрієвський, Петрусенко, Хоречко.

Хором керував досвідчений вокаліст, професіонал, батько сімох дітей Іван Бондаренко. Хор виконував ораторію “Закувала та сива зозуля”, вечорниці Ніщинського з драми “Назар Стодоля”, арії, дуети, пісні з “Наталки Полтавки” і безліч народних пісень. Керував драматичним гуртком актор ще царських театрів – Єгор Череватий. Він здійснив постановки вистав “Ой, не ходи, Грицю”, “Безталанна”, “Мартин Боруля”, безлічі водевілів. Музичний супровід хору і вистав виконував баяніст Григорій Утка. Художнє оформлення здійснював художник Петро Вічний. Всі вони працювали натхненно, з любові до мистецтва і до молоді, майже задарма. Але їхні очі світилися щастям, коли вони бачили нас – півсотні юнаків та дівчат, захоплених виконанням незнайомих раніше, але вже рідних: “Не пора, не пора, не пора” або “Ще не вмерла Україна”. Ніхто нас раніше цього не вчив. А хто наважувався, вже сидів у тюрмі.

Люди містечка і навколишніх сіл, де ми виступали, охоче відвідували наші вистави і концерти, і щедро, як на ту пору, пригощали нас. А головне – чекали, коли ми приїдемо знову. Окупанти нам не заважали, а навпаки, самі відвідували наші дійства. Вистави відбувалися тільки вдень. Адже з’являтися надворі вночі було заборонено. Часто ми ночували по хатах в селі, де відбувалася вистава, щоб вранці вирушити в наступне село. Рейд тривав тижнями. Водночас ми вишколювалися до майбутньої збройної боротьби з окупантами. З цією метою нас тричі відвідали зв’язкові агітатори Центрального проводу.

З поверненням пекельного московського молоха всіх молодих гуртківців терміново змобілізували до Червоної армії. Ненавчені, беззбройні, майже усі вони полягли в боях під м. Рогачиком на річці Молочній. Про це розповів дивом уцілілий, поранений Віктор Голенищенко, який невдовзі помер. Ще раніше заарештували керівників школи і провідних гуртківців. Уже стареньких Андріївського, Бондаренка, Череватого, Вічного та Утку після коротких допитів відпустили під розписку про невиїзд. Зінченко, Петрусенко та Горечко були страчені. Корецький десять років каторги відбував у Воркуті.

Від мене вимагали засвідчити антирадянську діяльність моїх керівників. Цього я не зробив, бо справді не бачив у їхній діяльності жодного криміналу. Адже ми лише пропагували українську національну культуру. Після допитів і суворої розписки про невиїзд мене (без суду) запровадили під охорону на відбудову військового заводу №110 в Донецьку. Там я працював у цеху гарячого штампування під наглядом до 1946 року. Нагляд зберігався, коли я влаштувався на роботу в школі міста Красногорівки, і коли заочно вчився в Дніпропетровському сільськогосподарському інституті, і коли в 1953 р. перейшов на роботу в МТС, і навіть коли 1962 р. мені запропонували стати членом компартії. Я їй “належав” майже 30 років. Але зерна національної свідомості, посіяні вчителями, що загинули в чекістських застінках, жевріли навіть у нестерпних умовах. Я також сіяв їх серед оточуючих мене людей за будь-якої нагоди.

Мені було майже сімдесят років, як Україна виборола свою незалежність. Я неодноразово звертався до компетентних органів Донецька, щоб з’ясувати долі і пошанувати пам’ять моїх полеглих Учителів. Та всі мої спроби залишилися безуспішними. Тоді я зібрався з силами і поїхав на місце подій, яким скоро мине 60 років. Там зараз функціонує Донецький сільськогосподарський технікум, у ньому ж звив своє кубло Мар’їнський райком КПУ...

Не маючи змоги скористатися матеріалами архівів СБУ, свідчу, що одна із клітин ОУН в 1941–1943 рр. активно функціонувала в м. Красногорівці Мар’їнського району Донецької області. Дуже хотів би дізнатися, як, де і коли загинули мої Учителі. Тож хочу, щоб газета „Нація і держава” з цією статтею якнайшвидше потрапила в Донецьк, Мар’їнку, Красногорівку. Хай обізветься, хто ще живий, і подадуть вісточку члену Сумської ОО КУН, активісту, учаснику помаранчевої революції. Слава Україні!

Василь МОРОЗ,
м. Суми

ОСИП ДЯКІВ

БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ — ВСЕНАРОДНЕ ВИЗНАННЯ

Восени 1921 року біля села Міньків на Житомирщині точилися запеклі бої. З двох тисяч вірних синів України, вояків похідної групи Армії УНР, які вирушили на захист українських селян, декілька сотень, витративши останні набої, зранені, потрапили в полон. На околиці селища Базару їх розстріляли.

Славні лицарі не зрадили, не продалися окупантові, хоч їх до того спонукали, а вмерли гордо, співаючи гімн України. Місце їхнього останнього подвигу стало місцем гордості й слави української нації. На прикладі Героїв Базара виховувалася українська молодь, яка вкрила себе невмирущою славою, захищаючи Україну від поневолювачів у 40-х та 50-х роках ХХ століття.

19 листопада ц. р. в селищі Базарі за традицією зібралися члени КУН з Києва та області, з Житомирщини, Рівненщини, ряду інших областей, представники державницьких партій та організацій на віче, щоб ушанувати світлу пам'ять вояків армії УНР.

До присутніх на вічі звернулися заступник голови КУН, народний депутат Євген Гірник, член Головного проводу КУН Євген Лупаков, голова Рівненської облдержадміністрації Василь Червоній, голова ВО „Свобода", народний депутат Олег Тягнибок, народний депутат Іван Заєць, заступник голови ОУН(р) Олександр Сич, голова УНА Юрій Шухевич, полковник ЗС України Петро Костюк, голова Секретаріату ОУН Роман Мотузко, поет, член КУН Юрій Шепетюк, народна артистка України Галина Яблонська та інші.

Ухвала віча констатує: питаннями організації щорічного вшанування пам'яті Героїв Базару має опікуватися влада; усі, хто брав участь у Національно-визвольних змаганнях українського народу, незалежно від часу та місця подій, повинні бути визнані борцями за волю України.

Від Президента, уряду та парламенту України учасники віча вимагають: базувати систему виховання молоді на героїці борців за українську державність та незалежність; вилучити з назв військових формувань та інших силових структур незалежної України найменування та відзнаки колишнього СРСР, а історію цих підрозділів вести не раніше як з 24 серпня 1991 року; визнати україно-ненависницьку та людино-ненависницьку більшовицьку ідеологію – злочинною, а її носіїв — особливо небезпечними для суспільства; оприлюднити імена таємних співробітників КДБ, МДБ, НК; законодавчо закріпити відзначення визначних подій та пам'ятних дат з історії Національно-визвольних змагань.

Конгрес-інформ

На світлині: під час віча, присвяченого пам'яті учасників Другого зимового походу військ Армії УНР.

* * *

Обвуглені спогади-спомини...
Зимовий похід... Базар...
Убиті... Катовані... Хто вони?
Який нам розкаже кобзар?..

На відстані часу – побоїще,
Борці за Вкраїну, кати
І рана, яку ми не гоїм ще,
Яка буде довго пекти.

Юлія БОНДЮЧНА, м. Рівне

28 листопада 1950 р. геройською смертю загинув один з головних ідеологів збройної боротьби УПА Осип Дяків – "Горновий".

КРОК У БЕЗСМЕРТЯ

Народився Осип Дяків – "Горновий" 1921 р. у селі Олесині на Тернопільщині. Коли навчався в Бережанській гімназії, почав збирати в рідному селі народні пісні, повір'я і обряди, записував спогади "старої війни". На Західній Україні українська молодь ще зі школи єдналася в таємні організації, фізично й морально готувалася до боротьби за Українську державу. Осип став членом ОУН ще тринадцятирічним юнаком. В Олесині і сусідніх селах він організував футбольні команди. У цих командах селянські юнаки набирали сили, фізичного гарту, національної свідомості. І коли слушний час настав, усі ці "спортсмени" поринули з головою у підпільну боротьбу й поповнили собою ряди підпілля ОУН-УПА. Юнак Осип був уперше арештований більшовиками, і тільки дивом вдалося йому уникнути смерті й вийти з Бердичівської тюрми на волю.

З 1941 р. веде активну роботу як член Окружного осередку пропаганди на Бережанщині, в 1943-44 рр. – член Крайового Проводу Юнацтва ОУН на ЗУ, член редакційної колегії підпільних революційних журналів, з кінця 1945 р. – член УГВР і заступник Голови Генерального Секретаріату УГВР.

Особливо велику цінність для українського руху мають ідеологічно-політичні праці й статті Осипа Дяківа, які прославили його в Україні й за кордоном. У статті "УПА – носій ідей визволення і дружби народів", вміщеній в органі УГВР "Самостійність" 1946 р., він пише, що УПА, яка є носієм ідей визволення і дружби народів, – не якесь аморфне утворення, а збройне повстання революційного визвольного руху з виразним ідейно-політичним обличчям: "Борючись за вільну і самостійну державу для українців, УПА одночасно бореться за право кожного народу жити вільним життям у своїй великій національній державі..."

Стаття "Вклад ОУН у справу творення і розбудови УПА", написана в травні 1948 р., є важливим документом для правильного розуміння історії, генезису і характеру УПА. Це була відповідь тим, хто вважав, що УПА з'явилася як стихійний відрух самооборони доведеного до відчаю народу, без якогось ідейно-політичного характеру. "УПА зродилася в боротьбі з гітлерівськими загарбниками, і з цієї боротьби вона постала і зрозуміло, що надати такий напрям боротьбі УПА могли тільки ті політичні сили, які стояли на становищі відвертої і активної боротьби проти німців". Всім відомо, що єдиною такою силою була саме ОУН, керована С. Бандерою. ОУН послала в УПА величезну кількість своїх кадрів, які ідейно скріпили УПА і стали її моральним хребтом.

І в своїх статтях "Шовіністичне запаморочення й русифікаційна гарячка більшовицьких імперіалістів", "Наше становище до руського народу" Осип Дяків наголошує на потребі завжди пам'ятати, що російський імперіалізм залишиться небезпечним і після його знищення. Актуальні ці слова і сьогодні.

Пройшовши через тюрми, підпілля, збройну й ідеологічну боротьбу, Осип Дяків завжди тримав міцно в руках знамено з гаслом "Радше впадь, але не зрадь!". Його нагороджено двома вищими нагородами – Золотим і Срібним Хрестом Заслуги.

Стоїть в бронзі в селі Олесині пам'ятник Осипу Дяківу – "Горновому", одному із головних ідеологів збройної боротьби, стоїть біля старої і доброї школи, в якій він навчався, а навпроти – висипано символічну могилу з тризубом на честь славних синів, які полягли в боротьбі за волю України.

Богдан ДЯКІВ,
голова Харківської ОО КУН

Календар українського націоналіста

30 листопада 1932 р. – у містечку Городку, неподалік Львова, загинули бойовики ОУН В. Старик і Ю. Березинський.
1 грудня 1991 р. – народ України вільним волевиявленням на референдумі підтвердив Акт проголошення незалежності України.
3 грудня 1722 р. – народився Григорій Сковорода, видатний український філософ і просвітитель.
3 грудня 1915 р. – помер Василь Симиренко, український меценат.
4 грудня 1942 р. – закатований гестапівцями Іван Климів – "Легенда", член Проводу ОУН.
4 грудня – введення в храм Пресвятої Богородиці. Третя Пречиста.
5 грудня 1878 р. – народився Олександр Олесь (Олександр Кандиба), визначний український поет.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 120 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 45-09-60
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-92
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81